

Anton Gaspari:

Njim.

Še tekmujete pri čašah kave? . . .

Z belimi krogljami, z vitkimi keji
v kavarni igrate „po polju zelenem“
boj dolgočasja in udov otrplih. —
Če je izguba, kaj bi porajtal!
„Še eno črno“ — v njej vse utone,
smeh se razlije po tolstem obrazu . . .

Tu pa je igra življenja in smrti:
po polju zelenem s šrapneli igramo,
s keji železnimi, z jeklom pekočim. —
Če se udarec posreči, ni smeha,
tam glasno vpitje, tu je ječanje,
ni čaše vode, da bi potopil
v njej to izgubo —
grozna boleost je v izmučenih udih . . .

To vam je igra visoka — hazard! . . .
Pridite sem in poskusite malo —
plačali bomo vam mi ta biljard!

Ranjenec.

Solnce vstaja . . . Krvavi nebo z mogočno rano,
od obzorja do obzorja gredo misli svete:
Zdaj umreti bilo bi prerano . . .

~ Kar je misli, vse so v jutru razodete:
 ~ da spet vidim domovino našo,
 ~ naša polja, cerkve bele vrhu hribov,
 ~ naše gozde, brda vsa prisòjna,
 ~ te dobrave z žametom nastlane,
 ~ rože, ki ravan jih nima bojna . . .
 ~ Da spet vidim njeno svetlo čelo,
 ~ mehke roke in oči sanjave,
 ~ da naslonim glavo trudno svojo
 ~ tja na lice njeno mlado,
 ~ če od tuge ni že ovenelo . . .

Solnce vstaja . . . Krvavi nebo z mogočno rano,
 od obzorja do obzorja gredo misli svete:
 Zdaj umreti bilo bi prerano . . .

Fran Albrecht:

Pričakovanje.

Pod mano vas in solnce nad vasjo
 in v solncu ptički žalostno pojo.

Oj pesem tožno dalekih daljav
 pojo nad streho sleherno v pozdrav.

— Kje, hiša, tvoj je gospodar,
 kaj ni mu domačije mar?

In kje je, mamica, tvoj sin,
 je šel na vojsko — v smrt, v pogin?

Kje, deklica, je ženin tvoj,
 da pojde pred altar s teboj? —

Glej, cerkev, hiša, polje, log:
 vse čaka kot odprtih rok . . .

